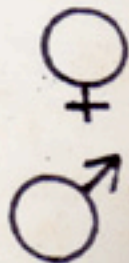

Contes menestrals

Josep Anton Baixeras

KREATIV

CONTES MENESTRALS

Col·lecció

CONTES MENESTRALS

JOSEP A. BAIXERAS

Pròleg de Magí Sunyer

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: setembre del 2008

© Elisabet Fatjó, vídua de Baixeras
© Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Imatge de la coberta: Enric Baixeras Sastre

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Arts Gràfiques Requesens

ISBN: 978-84-9791-390-4

Dipòsit legal: T-1.364-2008

ÍNDEX

PRÒLEG, <i>Magi Sunyer</i>	9
La influència	13
El vent i la boira	59
L'alcalde de Zalamea	67
Pols enamorada	73
Els adéus	85

EL NARRADOR S'ENGRESCA

L'expressió artística exigeix una sèrie de complicitats. En graus diferents, però sempre reclama una cultura i una sensibilitat comunes que permetin la comprensió i, potser, l'emoció. La literatura de Josep Anton Baixeras es presenta amb una fesomia extremadament culta i sensible i burxa la capacitat de comprensió i d'emoció d'uns lectors que, si en volen assaborir cada un dels gustos, han de guardar emmagatzemat un bon registre de colors i de músiques. Compta —tant si la té com si no, perquè els lectors no se saben a l'avançada— amb aquesta complicitat prèvia que li permet experimentar sensacions i sorpreses. Ja en part de l'obra anterior, l'humor, l'ingredient que tenyeix moltes línies d'aquesta col·lecció de narracions, intervenia amb una funció similar a la que exerceix aquí. És un humor que no provoca la cleca sinó que busca la rialla o reaccions diferents no sempre relacionades amb l'alegria, un humor subtil, àcid o paradoxal, sovint pronunciat amb les faccions inalterades de la ironia, a vegades esmolat com el ganivet del sarcasme. Un humor que ensenya rictus de tristesa.

Una aparent falta de passió sembla l'origen d'aquest humor i també sembla que afecti l'actitud davant els conflictes de cada una de les històries i el títol mateix. Només ho sembla, segurament, però m'hi he de referir perquè, ni que pot ser que només sigui aparent, aquesta serenitat controla amb eficàcia la presentació pública de la matèria, o sigui, la literatura. Aquests contes es publiquen en el mateix llibre perquè inquieten la mateixa ferida i d'una manera similar. El títol ja ho indica, i em penso que paga la pena que m'entretingui a aclarir-lo.

Menestral, menestralia, no són termes gaire usats ara. És probable que si a un concursant d'un d'aquests programes de ràdio que barregen l'erudició amb el disbarat se li preguntés què és un menestral, contestés com aquell altre que entre les quatre possibilitats de definició de pagell va triar 'pagès petit'. Es justifica la

desorientació perquè el mot no s'utilitza gaire si no és en àmbit rural, i encara, i sovint, més que en sentit recte, gremial, es fa servir en una accepció metafòrica. Fins i tot en el sentit originari, la confusió pot arribar a ser completa quan es comprova que, en l'actualitat, un menestral tan genuí com és un fuster pot rebre la denominació d'industrial. En l'accepció figurada que es fa servir en el títol d'aquest llibre té un origen molt més recent —d'un segle enrere— i una intenció denigradora. Procedeix dels inicis de la industrialització, quan una part de la menestralia va progressar en poder i diners i es va convertir en burgesia. A criteri d'una colla d'artistes que li reclamaven més imaginació, més llibertat i més sensibilitat, la menestralia enriquida era prosaica, grisa i mancada d'idealisme; menestral es va convertir en un insult que identificava els homes-prosa, en expressió rusiñolencia, incapaces de bategar per cap ideal.

El títol fa referència a aquesta mala fama modernista del terme. Tant, que els seus protagonistes, amb alguna excepció, ni són menestrals, sinó polítics, metges, poetes, homes de negoci, capellans, professors universitaris. Són, això sí, personatges mitjans, vulgars i antiheroics, i a les excepcions, als brillants, se'ls immortalitza per les facetes menys glorioses de la seva actuació. Importa que aquells conceptes tinguts per més elevats, aquells pels quals un cavaller antic s'hauria batut o un romàntic suïcidat, perden categoria i s'incorporen a una quotidianitat que els converteix en anècdotes. En aquesta accepció els personatges tenen un comportament menestral. És el triomf de la vulgaritat sobre l'heroisme, del desengany sobre els ideals, en últim extrem, de la pornografia i l'escatologia sobre l'amor i la il·lusió, oposicions barroques que expliquen el conte més singular del llibre, aquell en què la "pols enamorada" del poeta Francisco de Quevedo sanega en la brutícia pròpia dels seus versos més discordats, desencadenada per la proximitat de la mort que li descompon la naturalesa de manera molt menys poètica que no havia imaginat. També des d'aquesta perspectiva s'entén més bé el títol "L'alcalde de Zalamea" aplicat a un conte-acudit amb un desenllaç que desmenteix el tòpic de l'honor calderonià i lliga amb els tres restants, els que marquen el to del llibre perquè són, socialment com a mínim, del mateix braç.

De tots tres, el que descriu una passió que podria arribar a tintar-se d'aventura, ni que desemboqui en vulgaritat, és "El vent i la boira", en què la fantasia davant una possibilitat fabricada que hauria pogut trastocar la inèrcia es dissipa en contacte amb la realitat: la insignificant valentia de la protagonista. El melodrama substitueix l'odissea imaginada. En canvi, en els altres dos, similars d'execució, ni que un resulti molt més ambiciós i extens, l'angoixa desapareix, reemplaçada pel sentit pràctic, la frivolitat i la inconstància. Aquí, més que no pas a "L'alcalde de

Zalamea”, que està, globalment, basat en una circumstància que té caire d’acudit, l’humor juga a ple rendiment i s’adapta a les sinuositats del terreny: ara més suau, després més contundent, segons com descarat. El doble sentit i l’equivoc s’hi alien i, en comú amb les altres narracions del llibre, frases d’impacte, paradoxals en segons quin context, busquen la sorpresa que acaba d’arrodonir el conte: aquell “M’hei herniat” dialectal que descarrega el suspens d’“Els adéus”, el melodramàtic “Ploro de ser una mosca” d’“El vent i la boira”, l’increïble oblit que palesa la resposta final de “La influència”: “La carta? Quina carta?”. Humor i equivocs que es mantenen en els jocs de possibilitats amb què el capellà-professor d’“Els adéus” especula i, sobretot, amb mà mestra, en la doble història, l’actual i la recordada, que presideix l’entrevista plena d’ambigüitats entre els dos antics amics, metge i conseller del govern, que constitueix l’exercici d’escriptura més brillant del llibre.

Potser algú hi retraurà, no seria la primera vegada, una tirada cap a l’intel·lectualisme i es pot pensar que jo mateix hi al·ludeixo quan començo amb una divagació sobre la complicitat artística. No és això. Penso que una propensió natural del narrador cap a la concentració, cap a l’estalvi de focs d’artifici, és molt refrenada en aquests contes, de manera que allò que ja no era un defecte, sinó una tria que tenia seguidors i detractors, en obres anteriors de Josep Anton Baixeras, en aquesta l’enriqueix i entra en una tensió que marca un estil molt personal que administra amb saviesa les frases llargues d’estil indirecte amb els diàlegs, les paraules subratllades —tipogràficament o no— i determinades expressions que no tan sols provoquen sorpresa sinó que estan col·locades en el moment precís de la composició artística, molt calculada, que és cada conte.

Cada vegada que escriu sobre la seva literatura, Josep Anton Baixeras expressa una modestia excessiva, que no es correspon amb una obra que, penso que cada vegada més, es llança a una adaptació tan perfecta als matisos que el resultat és com quan es destapa un pot d’essències, familiars o exòtiques, cap de les quals no resulta ofensiva. A l’extrem oposat dels projectes èpics que acaben com la comèdia de Falset, contes com aquests, que tracten unes circumstàncies ben poc heroiques, les eleven per art no d’encanteri sinó d’escriptura. Sense necessitat de disculpes, doncs, ara que Josep Anton Baixeras sembla engrescat de nou a trencar sovint “el silenci normal per a la majoria d’éssers” perquè té tantes coses a dir d’una manera tan suggestiva que ens diverteix, ens intriga i ens esborrona amb uns personatges i unes situacions que volen ser vulgars. Però no ho és la literatura que els explica, sinó que ens busca les pessigolles de la complicitat.

MAGÍ SUNYER
Revisat l’abril de 2008

LA INFLUÈNCIA

...Phantastisch
zwecklos ist mein Lied.

HEINE

Escaramusses

S'acabava de treure la sabata esquerra i, per mandra d'ajupir-se, cercava la sabatilla dessota el llit amb el peu, a l'endeví. Tot mirant-se la vànova, descansant-hi lleument els nusos dels dits, es protegia contra el vertigen que la superfície igual i flonja li provocava.

Llavors, impetuosament va entrar al dormitori la Marga. Tota vermella, es veia que retenia la respiració mentre es mossegava els llavis i, alhora, considerava plena de menyspreu la pugna del seu home per mantenir l'equilibri sense abandonar la recerca.

—Això, jo, ja m'ho esperava!

To de veu valent, de persona que no se sent pas desvalguda, i provocador, cercant brega. Perplexitat, un instant, del Ferran; no, la vivesa sarcàstica de la dona, si s'adreçava només a la censura de l'inofensiu pas de dansa d'ell, a peu coix, resultava desproporcionada.

Cautelós, l'esguard aparentment absorbit per l'abrigall del seu davant:

—Que passa alguna cosa?

—Que si passa alguna cosa!... Ho fas expressament! Ja ho sé, que ho fas expressament!

“Atenció! I si algun bocamoll havia xerrat a la Marga circumstàncies del viatge a Madrid?”

Temorec, una mica acotat, ara, fent com si creia el seu cos amenaçat per l'agressió, qui sap si sexual, d'un enemic al seu empait, s'agafava a la capçalera, sempre de cara al llit:

—Què: faig expressament...?

—Som a taula des de fa mitja hora! No ets tu sol, al món! Per l'amor de Déu!

Alleujat, va respirar: falta lleu, infracció simple de convencions d'urbanitat o socials. Atac, doncs, només formal o, com també diuen ara, virtual. Així, fora del perill d'escomeses per la rereguarda, qualsevol que fos llur natura, va tombar-se una mica:

—“Sou”?

—No facis comèdia, home! L'Agustí i jo, “som”: sí.

—Ah, però: que hi ha el teu germà?

—Saps molt bé que tenim l'Agustí a dinar, avui. I si no ho sabies i ara no m'estàs fingint, encara pitjor! Vol dir que, o no m'escoltes, o tant te fa, o tot alhora!... I no és perquè no t'ho havia dit i repetit... Ja ho sé, ja ho sé, que per mi mai no ho has de fer: ni el més petit esforç, per mi! Però, amb els de fora de casa! Encara que només fos per educació!... Educació! Tu, educació! Si només penses en tu!...

—Que torna a sentir-se de la gastritis, l'Agustí?...

—La gastritis! Ves amb què surts, tu, ara, amb la gastritis, pobre Agustí! Jo et vaig dir que l'havia convidat a dinar per avui: ningú no ha parlat de malalties, que jo sàpiga!

Vet aquí l'exemple d'allò que diuen: una guerra d'agressió. Brutal i injusta. Ben a la defensiva, pobre home, sorprès en un breu moment de relaxació! —com, al marge del riu, bevent, distret, l'antílop, víctima sobtada del cocodríl...

—Doncs, mira: se me'n deu haver anat del cap.

—Precisament, d'això em queixo: de les coses que et convenen i de les persones que t'interessen, prou que te'n recordes! De les meves coses, mai! Per què? Perquè, per tu, jo sóc un objecte! Un miserable objecte! Això sóc jo en aquesta casa: encara més poca cosa que una mascota! Pitjor que un animal, que un gos o que un gat! Això, això! Un objecte!

Tan violent, el disgust, que va fer renèixer les sospites del Ferran.

“Vols-t'hi jugar que sí, que li han contat amb qui hi vaig anar, jo, a Madrid, la setmana passada?”

Resignat a haver d'abandonar l'absorbent i incert encaç de la sabatilla esgarriada, d'allunyar-se del seu llit preat, moble tan superior als ginys articulats, massa severs, de la clínica, i sense parar de vigilar l'enemic de cua d'ull; alhora, defugint-ne la mirada per tal de tornar-se a posar la sabata, va asseure's arrugant

resignat la seductora superfície de la vànova, i després, alegrant-se al fons del cor, ben mirat, de no ser, ell, un esquerp animal indefens com l'antílop, i per tant, de comptar amb expectatives certes de sobreviure a l'investida d'ara, com que encara duia l'americana, va renunciar igualment a mudar-se-la i, esquivant àgilment en silenci la dona, va avançar-se a entrar al menjador.

* * *

Els tres a taula, amb el plat posat, erigit el germà d'aquesta manera per a un instant, com el Ferran ja tenia previst, en una mena de força militar passiva de les Nacions Unides, la Marga va acceptar la treva tàcita i va marcar un compàs d'espera per a la cadena de dicteris i sarcasmes. Provisionalment: com quan, suspès l'aiguat, les bufades del temporal amainades, núvols obscurs a Ponent amenacen el retorn de la tempesta, tot i que ara la Marga callava, la seva mirada, de tan carregada d'ira i menyspreu com seguia, esgarrifava.

“Sí que ho deu saber, sí! Ai, pobra Regina!...”

Perquè: si fins a l'instant provenia l'únic problema del retard d'ell, doncs posant-se germà i germana tranquil·lament a dinar, ja eren on anaven! I no calia empenyar ningú! D'altres vegades havia passat. I si, suposem, al Ferran aquell dia li hagués tocat una operació imprevista? Què, llavors? I a veure, per quina raó precisament avui havien d'esperar-lo sens falta?

Tanmateix, el Ferran va comprendre que el cunyat, abans, a taula, menjant-se unes rodanxes de catalana i bevent-se un vas de vi, ja havia intentat, amb resultat notòriament escàs, d'assossegar la seva germana. I que ara seguia assumint amb plena consciència la seva funció de tallafocs vivent. Ple d'oficiositat servil:

—Però, Marga, dona: si jo no tenia cap pressa!

I això que, el Ferran, sense aventurar cap tipus d'excusa pel seu retard, s'havia limitat a una salutació rutinària.

Desdeny amarg de la dona, tothora disposada a fer reviscolar el caliu de la baralla. Com si el seu marit no hi fos, en parlava a l'Agustí en tercera persona:

—Ja és puntual segons quan, o amb segons qui, ja!

El Ferran va tornar a fer com qui no ho sent.

* * *

S'acabava la sopa de peix —tot callant que l'havia trobada forta de sal, pel temor que de l'excessiva evaporació de l'aigua del brou, valorada com una

conseqüència més del seu àvol retard, no en resultés un altre càrrec contra ell mateix!— quan, solament per tal de trencar un silenci massa llarg i enervant, que no pas per cap remordiment, el Ferran va consentir a explicar, voluble:

—Ens hem entretingut, ara, a la cafeteria de l'hospital una mica més que els altres dies, perquè l'Eudald Parcerisses (l'anestèsista: ja el coneixes l'Eudald, oi?) ha comparegut amb un amic seu que és parapsicòleg.

—Què dius que és?

—Parapsicòleg. Allò de la telepatia, per exemple.

—Ah...

—Sí, home: el Manel del bar posava damunt el taulell un platet d'olives negres i un platet d'olives verdes, i nosaltres ens concentràvem, mirant-ne fixament un, tots el mateix, dels dos platets. Aleshores, l'amic de l'Eudald, tombat d'esquena, endevinava per telepatia si ens miràvem les olives negres o si ens miràvem les olives verdes...

La Marga, mentrestant, ajudant-se de petits esbufecs i tornant a enrojolar-se, feia esforços per tal de dominar-se i no arribar a esclafir.

—I no creus que ja sou massa grans?...

“Quan s'enrabia, respira pel nas. A l'Imma, me'n recordo, li passava a l'inrevés: quan ballàvem agafats, si respirava pel nas, era que anava calenta.”

L'Agustí, malgrat que els llomillets tampoc no eren gens al punt —cremats per fora, grenyals per dintre, o com si els haguessin mal descongelats—, en canvi va trobar l'experiment científic interessantíssim, apassionant:

—I realment aquell senyor ho endevinava?... Ja és ben curiós!...

El Ferran:

“Sí, sí: aquest paio em ve a demanar algun favor, avui.”

—I tan curiós com és! Com qui no diu res! L'inconscient col·lectiu!

—Segur: herència de quan el teu besavi pasturava cabres! —la ironia despitada de la Marga.

Veient ara que el seu cunyat no seguia, el Ferran, sense alterar-se, parlant ara ell al seu torn en còngrua simetria com si la dona no fos davant, va aclarir:

—Sí, home: perquè sempre li explico a la Marga que la família del meu avi matern havien estat pastors al Montseny... I això de les cabres, ara ella m'ho treu per les olives negres que et deia.

El cunyat començava un gest d'agrair l'amable aclariment, però, qui sap si a causa de la poc oportuna remembrança pel matrimoni del cicle digestiu del cabrum, es va tapar amb el mos del llomillo amb prunes mal descongelat

—o mal reescalfat al microones— i mal mastegat que començava a engolir, i la seva germana va haver de tustar-lo a l'esquena i fer-li beure un altre vas de vi. Tossint, el cunyat, i desennuegant-se, va esquitxar tot el tovalló i la seva part d'estovalles, a més de vi, d'alguna resta d'allò que diuen la bola alimentària. Mentrestant, el Ferran, vigilant sempre i sense descomptar del tot la contingència, no pas massa desplaent arribat el cas, d'haver d'atènyer d'un cop destre de llanceta la tràquea del cunyat, i obrir-la-hi per tal de salvar-lo de la mort per asfíxia. Tanmateix es mantenia professionalment a l'espera mentre, temerari, seguia desafiant la dona:

—Doncs, sí senyora: retorn a l'etapa de la humanitat en què la consciència de l'individu encara no havia sobresortit de la superfície del jo col·lectiu...

La Marga, dreta, assistint encara el germanet:

—Ja... ja... ja... I s'hi guanya la vida, aquest amic teu, ensarronant la gent?

—Ha actuat a París, a l'Institut de Biopsicologia... I no és amic meu, que l'acabo de conèixer!

L'Agustí, tot congestionat, encara, i tanmateix, bellugant el cap, amb una ranera per comptes de veu humana, va voler insistir a fer palesa la seva fervent admiració de llec. La Marga va esbossar amb la mà un gest de pur desdeny. I havent-se acabat el porc, ella, vista la ràpida recuperació del germà, ja no va tornar a asseure's: va portar a taula un bol amb maduixes i la sucrera, i fredament, sense cap recança, i amb una suavitat sobrevinguda que va fer estremir el Ferran, tot desconcertant-lo, va dir-los adéu tot d'una:

—Al bufet hi ha porto, o vi ranci. El cafè, s'està fent: l'Encarnació us el servirà. Jo me'n vaig a veure si a la perruqueria m'agafen.

I sense petons ni cap altra efusió, se'n va anar.

La raterra

El mutis inesperat i relativament benigne de la seva dona va oferir al Ferran noves vies conjecturals per a l'explicació del mal humor d'avui. Un disseny d'ella, fos com fos, se li revelava ben clar: d'afavorir entre els dos cunyats el diàleg confidencial deixant-los tot sols. Havent-se'n convençut, i per tal de fer avortar la conxorxa des del principi, i impedir les expansions de l'altre, que pressentia imminents, jugant-li sempre a la cara la ganyota de repugnància a penes dissimulada, si abans a causa de l'expulsió del material alimentós, ara de veure com el cunyat, ja ben refet, enterrava la seva ració de maduixes amb cullerades de sucre, el Ferran, tot disposant-se a prendre's el cafè, va intentar

de distreure l'adversari amb uns comentaris compendiosos a propòsit de les reminiscències romanes als temps actuals de la psicologia de grup dels homínids, amb digressions a propòsit del jo tribal plural i dels diferents nivells intel·lectuals dins l'escala biològica —coneixements seus acabats d'adquirir gràcies al darrer suplement de cap de setmana d'un diari francès que rebia un intern de la clínica.

—Notable exemple d'això són els pops.

—Els pops?

El Ferran va assentir.

—Els pops, pops?

—Sí, sí: els pops cefalòpodes! —i va engegar un elogi, potser exagerat, dels dots intel·lectuals del gènere *Octopus*.

—Què me'n dius, tu, de la corrupció? —va contraatacar l'Agustí, interrompent-lo sense que vingués gens a la conversa, havia aprofitat l'instant que l'altre s'havia portat la tassetta de cafè a la boca.

—Jo?... De la corrupció? Què vols que te'n digui?... No en sóc partidari... Com l'anglès aquell que no era partidari del pecat, oi? —i va riure amb deliberada poca-solta—. Doncs, et deia que la consciència del clan...

Ara l'Agustí va començar a ensenyar el seu joc d'una manera que el Ferran va trobar, més que insolent, impúdica:

—No t'ha dit res, la Marga?

El Ferran va posar cara de beneït:

—A mi?

El cunyat, malfiat, no parava d'observar-lo:

—No t'ho ha dit, per què he vingut?

—No! Ni una paraula! Ja la coneixes.

I potser sí, ara que ho deia, que havia explicat alguna cosa, la Marga. De tenir convidat a dinar l'Agustí, segur. Ara, de venir a demanar un favor... Perquè ja es veia clar que es tractava d'un favor. Aquell home que davant seu es menjava el sucre xopat de porto i amb alguna maduixa esparsa, tenia problemes —com gairebé sempre. I la Marga pretenia que ell, el Ferran, s'hi impliqués. La Marga ho pretenia, segur, més que per l'amor al germà, per frotre'l a ell! Per tal de vèncer, compromentent-lo amb la família política, les eternes habilitats elusives d'ell. Perquè no fugís d'estudi, com, segons la Marga, tenia tendència a fer, de tota la vida, però cada vegada amb més descaradura, el Ferran.

COL·LECCIÓ LA GENT DEL LLAMP
VOLUMS PUBLICATS

1. *Ginette*, de Magí Sunyer. Il·lustracions de Joan Rom.
2. *Del temps de joc al joc dels temps*, d'Isidre Grau.
3. *Homenatge a les elegies romanes de Goethe*, de Fermí Roig. Il·lustracions d'Antoni Torrell.
4. *Zenit. Carpeta*. Art/Lletres.
5. *París no existeix*, de Joaquim Soler i Ferret.
6. *Planys de Menó per Diòtima*, de Hölderlin. Traducció de Jaume Vidal Alcover.
7. *Zenit 2. Carpeta*. Art/Lletres.
8. *Epístola en Sol M*, d'Odile Arqué. Il·lustracions d'Anton Roca.
9. *+ que mai per als ulls!*, de J. M. Calleja (Sèrie Zenit).
10. *Pell de llargandaix*, d'Andreu Sotorra (Sèrie Zenit).
11. *El curs de les coses*, de Xavier Amorós Corbella (Sèrie Zenit).
12. *L'amor no és problema*, de Joan Cavallé (Sèrie Zenit).
13. *Entre malucs*, d'Adam Manyé (Sèrie Zenit).
14. *El telèfon*, de Joan Cavallé i Busquets. Fotografies de Carles Fargas (Sèrie Zenit).
15. *Punt i seguit*, d'Antoni Torrell.
16. *La mà esquerra*, de Guy de Maupassant. Traducció de Joan Cavallé.
17. *L'error bellíssim*, de Magí Sunyer. Il·lustracions de Pere Español Bosch.
18. *Quid veritas?*, de Cori Pedrola.
19. *L'orgull de ser pocs. Poesia. Tortosa 1952-1993*, a cura d'Albert Roig.
20. *Suspíria*, de Montse Palau. Il·lustracions de Marcel Pey.
21. *El mas dels casaments. Tres peces curtes*, de Josep A. Baixeras.
22. *Déus menors*, d'Aleix Cort.
23. *Binomis*, de Rosa Pagès.
24. *El ventall de Lady Windermere*, d'Oscar Wilde. Traducció d'Odile Arqué.
25. *La meua localitat - Instrucció de sumari. Oratori en onze cants*, de Peter Weiss. Traducció de Macià Riutort.
26. *Per confondre els incauts*, de Xavier Amorós Corbella.

27. *Mar neta*, de Magí Sunyer.
28. *Dimes i l'altre*, de Joan Cavallé i Antoni Torrell.
29. *Memòria del Natzarè*, de Miquel Maria Gibert.
30. *Escric un cercle*, de Gabriel Guasch.
31. *Els Pelicà*, de Raymond Radiguet. Traducció de Joan Cavallé. Il·lustracions de Pere Español Bosch.
32. *Diccionari caòtic*, de Frank Prats.
33. *Intermezzo*, de Henrich Heine. Traducció d'Apel·les Mestres.
34. *Falling down*, de Marcel Pey.
35. *Llibre de plagis*, de Rosa Pagès.
36. *Camaleotròpiques*, d'Aleix Cort.
37. *La fira de Plundersweilern*, de Johan Wolfgang Goethe. Edició bilingüe de Josep A. Baixeras i Jordi Jané.
38. *I després, el silenci*, de Magí Sunyer.
39. *Poemes inèdits de Xavier Amorós. 1940-1959*. Estudi i tria de Xavier Amorós Corbella.
40. *La llum dels extraviats*, de Xosé Maria Álvarez Caccamo. Traducció de Xavier Rodríguez Baixeras.
41. *Sophie o els mals de la discreció*, de Jaume Vidal Alcover.
42. *Les darreres cartes de Jacopo Ortis*, d'Ugo Foscolo. Traducció de Xavier Bonillo.
43. *Els rivals*, de Richard B. Sheridan. Traducció de Rosanna Rion.
44. *El dia més foll*, de Peter Turrini. Traducció de Josep A. Baixeras.
45. *Conté un secret*, de Magí Sunyer.
46. *Del quadern número 7*, de Joan Casas.
47. *Narcís als llimbs*, de Josep A. Baixeras.
48. *Descripció del blanc*, de Gabriel Guasch.
49. *Runa plena*, d'Isabel Ortega.
50. *Apunts per al retrat d'una ciutat*, de Borja Bagunyà.
51. *El crític*, de Richard B. Sheridan. Traducció de Rosanna Rion.
52. *El deixant del temps*, de Jordi Gebellí. Pròleg de Joaquim Mallafrè.
53. *Retorns de l'est*, de Xavier Farré.
54. *Aquell regust d'ampla llibertat. Memòria de Josep Lluís Savall*.

55. *L'exili de Constança*, d'Adrià Targa.
56. *Zenit. Literatura 2008*.
57. *Contes menestrals*, de Josep Anton Baixeras.

FORA DE COL·LECCIÓ

I tanmateix, pallaso, de Llorenç Moyà (Llibres Rai).

